

Шелестять сторінки, наче древні бори,
Де бростилась історія наша...
А над віщими соснами сонцем горить:
«Не лізпо ли ны бяшетъ...»
Харалужні мечі...
Розтривожений Див...
Щит черлений...
Знеславлена слава...
Пропікає до болю крізь товщу віків
Невмируща сльоза Святослава.
Хоч ридали у розпачі
Карна і Жля,
Наливалася кров'ю Каяла,
Не скорилась, не згинула Руська земля.
Непохитно стояла!
Не зігнувся наш дух під зав'язами стріл,
Під копитами коней ворожих —
Переливними дзвонами
Київ зустрів
Переможених непереможних.
Мої предки пили у тяжкій боротьбі
Із гіркої й солодкої чаші...
Вкарбувалось навек у слов'янській судьбі:
«Не лепо ли ны бяшетъ...»
З давнини сьогодні ясне постає,
З давнини — наші сонячні будні...
Відкриваю у «Слові...» минуле своє,
Відкриваю у «Слові...» — майбутнє!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.